

Et menneske, jeg aldrig glemmer

Hans Jørgen
Lembourn
om
Andreas
Papandreou

JEG MØDTE PAPANDREOU I FÆNGSLET

Af CLAUS SEIDEN

■ Hans Jørgen Lembourn, konservativ folketingsmand, forfatter og medlem af den skandinaviske parlamentariker-kommission til Grækenland, kendte Georg Papandreou fra flere samtaler i 1947, da Lembourn var krigskorrespondent i Athen under borgerkrigen. Han mødte sønnen Andreas første gang i fængslet på parlamentariker-rej- sen for nylig.

- Jeg havde hørt, han var ligesom sin far. Meget livlig, temperaments- fuld.

Men da vi fra trappen drejede ind på fængselsgangen, stod han der helt nede i den anden ende, lidt lu- dende, uden at fortrække en mine - som en træet kat, der er blevet ja- ge længe.

Der skete en fantastisk forandring med ham, da vi fortalte, hvem vi var, og at vi kom fra Norden for at hjælpe, hvis vi kunne. Han ret- tede sig op, smilede, trykkede i hånden og bød os inden for med en håndbevægelse - til en celle med en færdig jernseng, en beskidd madras, en vakkelvoren kommode og ellers intet.

Jeg var sammen med Otto Lyng, norsk stortingsmedlem og gammel RAF-pilot. Man havde givet os en censor trods vore protester. Vi måtte skændes længe, før Papandreou fik lov at svare os direkte på engelsk uden først at diskutere sine svar igennem på græsk. Censoren var en af hans gamle studenter, der nu gav ham ordre om, hvad han måtte si- ge og ikke sige.

Han måtte ikke sige, hvordan hans helbredstilstand var. Men vi kunne se det: Han var afkræftet.

Vi fik alligevel et svar fra ham på spørgsmålet: Havde Kanellopou- los og Georg Papandreou en af- tale om en koalitions-regering, hvis ingen af dem fik flertal til valget.

Vi havde nemlig aftalt, at når vi stillede dette vigtige og et par andre afgørende spørgsmål, skulle en af os fare op og begynde at skælde ud på censoren, hvis han greb ind. Det blev Lyng, der skældte ud. Han greb grækeren i jakken og næsten hævdede ham fra jorden, mens han råbte op, så Papandreou kunne hviske til mig: - Det er rigtigt. Der var en aftale.

Han bad os gøre vort til, at der kom en retssag mod ham.

- De har ingen beviser mod mig, der kan holde, selv om jeg ikke véd, hvad man vil anklage mig for.

Han var næsten synligt ændret af glæden over, at vi kom: - Vi har været dybt skuffede over, at udlan- det ikke har ladet høre fra sig.

Man har intet fortalt os. Vi tro- ed, bare omverdenen så til.

- Jeg har selv siddet i fængsel, si- ger Hans Jørgen Lembourn. Det er til at holde ud, hvis man véd, hvor længe det skal vare, og hvis man véd, at der bliver arbejdet for en uden for. Andreas Papandreou, véd stadig ikke, hvor længe det skal va- re. Men vi kunne i hvert fald for- tælle ham, at der blev arbejdet for ham. Hans glæde over det, glem- mer jeg aldrig. seid.

VENTEDE I 14 TIMER PÅ TILLADELSEN TIL MØDET

**De danske parlamen-
tarikere fik lov til
at møde Papandreou
i fængslet - fordi
grækerne er amatører,
mener Lembourn**

■ De danske parlamentarikere fik det møde med Andreas Papandreou i fængslet, ingen andre kunne få. Kom det i stand fordi grækerne var forstående? Nej, fordi de er amatører, mener Lembourn.

Her er, hvad der måtte til for at en dansker og en nordmand fik lov at møde den græske eks-minister:

Et ubesvaret brev til statsmini- ster Kollias. En resultatløs henven- delse i den græske København-am- bassade. Og 14 timers venten i det græske Sikkerhedsministerium. - Vi nægtede at gå, hvis vi ikke blev sat ud med vold eller fik ministeren i tale. Hvis vi blev sat ud, var der udenlandske fjernsynsfolk klar. Vi ventede fra 9 morgen til 23 aften. - Hvert femte minut rejste en af os sig og begyndte at stille spørgsmål.

Otto Lyng truede endda med, at hans onkel (udenrigsminister Jon Lyng) skulle snakke med sin gode ven Johnson om at få Grækenland smidt ud af Nato. Han gjorde det med et smil, men de tog det alvor- ligt. - Sikkerhedsminister Totomis måtte vi diskutere med i to timer. Så fik vi et papir på græsk - en tilladelse. Næste dag tog vi en taxa - men blev ikke kørt til Averoff- fængslet. Totomis prøvede at snige

sig uden om ved at sende os ud til Georg Papandreou. Vi ringede, fik fat i ham, skældte ud, og kom om- sider til Averoff-fængslet. Og så fik vi samtalen - men kun efter endnu en telefonsamtale til Totomis selv, da det viste sig, at der var censor på. Han kunne vi ikke undgå - To- tomis sagde, at han allerede havde haft så mange vanskeligheder med kolleger, at han ikke kunne bøj- sig yderligere.

